

ЧУДНИЯТЪ

Между войниците́ отъ заставата, всички млади момчета, стегнати, напети, истински хубавци въ своитѣ кафяви униформи, нѣкакъ странно се мѣркаха, подобно на врани, попаднали срѣдъ чуждо ято, тежкитѣ и тромави фигури на нѣколкото наши опълченци. А тѣ не бѣха и сжщински опълченци, а стари, никога не служили хора, неджгави, несржчни, тѣй че повече ни бѣркаха въ работата, отколкото да ни бждатъ полезни въ нѣщо. Дори двама отъ тѣхъ, Попето и Живко, не бѣха напълно съ ума си, малко побѣркани, „половинъ човѣци“, както говорѣха войниците́.

Нѣкога Попето наистина бѣше полудявалъ, стоялъ въ единъ манастиръ, дето се поправилъ и одето бѣше му останало изкуството на черковенъ псалтъ, изкуство, което той владѣеше много добре, и благодарение на това нашата застава често пжти заприличваше на сжщинска черква. Живко пъкъ — неговата биография бѣше тъмна, никой нищо не знаеше за миналото му, нито пъкъ той можеше да разкаже нѣщо за себе си. Той бѣше около четиридесетъ годишенъ човѣкъ,